

MURÁNYI ZITA

tériszony

*nézd a színes leveleket
is befonta a hajnali dér
minden ezüstös roppanásból
az ég felé száll egy-egy csöndes üdvözlég*

*mintha a földön törött máriaüveg heverne
megannyi piros-sárga szilánk
az elmúlás tompa zörejeiből bontja ki
magát föllapozhatatlan októberi bibliánk*

*mint a gyökerek mélyen a föld alatt
sötétséget iszom hogy mikor tágul
végtelenné mint az isteni univerzum
két évgyűrű között az a milliméteres tériszony*

*ott lakik az úr abban a megfoghatatlan
résben a fény még megkoppan
az avarhálón istenét szórja el a lélek
és meztelenebb akár az őszi falomb.*

őstörténet

*valahányszor este lesz
arra gondolok isten az égre ejtett
egy megkövesült könnycseppet
én így látom a fogyó holdat
és hogy reggel a csillagtalan égen
a mennyei kötés is fölbomolhat
hogy szép szép a világosság
de éjjel szebben ragyognak fénymorzsák
hogy isten is jobban szerette a sötétséget
és minden éjszaka egy megváltás előtti őstörténet.*